

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sesvetama
Stalna služba u Vrbovcu
Vrbovec, Trg Petra Zrinskog 22

Poslovni broj: P-131/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama, Stalna služba u Vrbovcu po sutkinji Zdenki Kudović-Husain u pravnoj stvari tužiteljice Marine Brezarić OIB 62955213025, Brezani 57, zastupane po punomoćniku Frani Bazini, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika OTP banka d.d, OIB:52508873833, Split, Ulica Domovinskog rata 61, zastupanog po odvjetnicima Odvjetničkog društva Vukina i Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene na ročištu 23. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice i punomoćnika stranaka, na ročištu 27. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 5.3. Ugovora o kreditu broj 41586/06 sklopljenog 8. svibnja 2006. između tužiteljice Marine Brezarić, OIB: 62955213025, Rakovec, Brezani 57, kao korisnice kredita i prednika tuženika HVB Splitska banka d.d., Split kao kreditora koja glasi:

„Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,50 % (slovima: nulacijalapedeset posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita.“.

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 da tužiteljici Marini Brezarić OIB: 62955213025, Rakovec, Brezani 57, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 915,00 eur sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 27. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u podnesenoj tužbi u ovom predmetu navodi da je sa prednikom tuženika HVB Splitska banka d.d. sklopila Ugovor o kreditu br. 41586/06 dana 8. svibnja 2006. (dalje: Ugovor) kojim joj je kreditor odobrio kredit u iznosu od 31.250,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema njegovom prodajnom tečaju važećem na dan

korištenja kredita, a da je člankom 5.3. toga Ugovora nametnuta ugovorna obveza plaćanja naknade od 0,50% od iznosa kredita, jednokratno, s naplatom prilikom prvog korištenja kredita, dakle da se radilo o tzv. ulaznoj naknadi koju je bila primorana platiti kako bi mogla dobiti traženi kredit. Na ime te naknade prednik tuženika joj je naplatio iznos od 97,14 eur. Tvrdi da se radilo o tipskom ugovoru pripremljenom od strane kreditora kao trgovca o čijim odredbama pa i spornoj ona nije mogla pojedinačno pregovarati što je uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njezinu štetu kao potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja toga Ugovora. Naime, tim je člankom bilo propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a da je stavkom 2. toga članka bilo propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Tvrdi da se radilo o nepoštenoj ugovornoj odredbi koja joj je bila nametnuta od strane prednika tuženika kao trgovca, nije joj prikazano na koje se troškove odnosi i imaju li oni veze sa postupkom odobravanja kredita, da joj je ponuđena po principu *"uzmi ili ostavi"*, dakle da nije bez nje mogla realizirati namjeravani kredit. Tvrdi da je jedini interes sporne odredbe bio dodatno bogaćenje kreditora i stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa. Stoga predlaže utvrditi ništetnom tu odredbu Ugovora i traži naknadu parničnih troškova.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu iznosi u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev niz neodlučnih navoda jer osporava visinu zahtjeva i tijek zateznih kamata, zatim aktivnu legitimaciju tvrdeći da tužiteljica nije dokazala je li otplatu anuiteta vršila ona ili treće, zatim i prigovor zastare. Pored toga osporava tužiteljici svojstvo potrošača u spornom Ugovoru, a u odnosu na ništetnost sporne ugovorne odredbe tvrdi kako nije dokazala da bi platila tzv. ulaznu naknadu, zatim tvrdi da nije dopušteno utvrđivati ništetnost bilo koje odredbe ako je ona jasna, lako razumljiva i uočljiva, tvrdeći da sporna odredba jest takva, a i da tužiteljica nije dokazala konkretan pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe na utvrđenje pa je predlaže odbaciti. Također osporava da bi sporna odredba bila nepoštena jer nije dokazala da bi suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njezinu štetu pa predlaže odbiti tužbeni zahtjev. Ističe i da niti Vrhovni sud Republike Hrvatske ni Trgovački sud u Zagrebu nisu u pokrenutom postupku po kolektivnoj tužbi našli da bi i ta odredba bila nepoštena i ništetna. Traži naknadu troškova parničnog postupka.

3. Predmet spora je deklaratorni zahtjev tužiteljice na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 5.3. Ugovora sklopljenog između tužiteljice i pravnog prednika tuženika kojom je ugovorena njezina obveza plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

4. Među strankama nije sporno zaključenje predmetnog Ugovora i pasivna legitimacija, već je sporna aktivna legitimacija, pravni interes tužiteljice na podnošenje predmetne tužbe na utvrđenje, zatim je li u tom Ugovoru imala svojstvo potrošača, je li platila tu naknadu i je li ta odredba bila nepoštena.

5. Odlučujući o tužbenom zahtjevu izvršen je uvid u potvrdu banke o naplaćenju ulaznoj naknadi (list 4-10 spisa), Ugovor o kreditu (list 16-22 i 24-30), dopis OTP banke (list 23), otplatni plan (31-35), promet po računu (list 36-61) te je saslušana tužiteljica kao parnična stranka (list 104).

6. Cijeneći navedene dokaze u skladu sa odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23-dalje: ZPP) utvrđeno je da je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Uvidom u predmetni Ugovor proizlazi da je tužiteljici kao korisnici kredita pravni prednik tuženika HVB Splitska banka d.d. Split u članku 3. odobrio kredit "isključivo za adaptaciju", dok iz njezinog iskaza proizlazi da je novac od tog kredita utrošila u adaptaciju obiteljske kuće u Brezanimu 57 jer su od tih novaca mijenjali stolariju na kući, a da nije u to vrijeme imala ni obrt ni trgovačko društvo niti je kuću iznajmljivala već je novac utrošen isključivo za obnovu kuće za korist obitelji. Sud je poklonio vjeru njezinom iskazu čiju istinitost ni tuženik ničim nije doveo u sumnju.

8. Stoga se radi o potrošačkom ugovoru na koji se imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03-dalje: ZPP/03) koji je bio na snazi u vrijeme njegova zaključenja. Nadalje, iz dopisa tuženika od 24. kolovoza 2023. (list 23) proizlazi da joj je naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanja kreditom dana 12. svibnja 2006. u iznosu od 156,25 CHF što je 0,50% od iznosa kredita. Iz otplatnog plana proizlazi da je istoga dana izvršena i isplata kredita. Stoga je neosnovan tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije.

9. Odredbom članka 81. ZPP/03 bilo je propisano: stavkom 1. da se smatra nepoštenom ugovorna odredba u potrošačkim ugovorima o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, stavkom 2. da se smatra da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te stavkom 4. da je na tuženiku teret dokaza da se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo.

10. Sukladno odredbi članka 219. stavak 1. ZPP-a na tužiteljici je dakle teret dokaza činjenice da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na njezinu štetu, dok je na tuženiku teret dokaza da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo budući da je nedvojbeno da se radi o unaprijed formuliranom tipskom obrascu ugovora o kreditu kakve je tuženik plasirao u sporno vrijeme, a suprotno ničim nije dokazao.

11. Tužiteljica je iskazala da je sporni Ugovor sklopila u poslovnici pravnog prednika tuženika u Svetom Ivanu Zelini, da je mogla sklopiti samo ugovor sa sadržajem kakav joj je ponudio kreditor, pa i u odnosu na spornu odredbu, da je dobila na potpis unaprijed pripremljeni tekst ugovora, da nije mogla utjecati ni na tu odredbu ni na ostale već samo prihvatiti ih ili ne realizirati kredit. Razumjela je da mora platiti iznos koji je

stajao u Ugovoru na ime obrade kredita, ali joj nije pojašnjeno na što se taj iznos odnosi.

12. Dakle očito je da se radilo o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pravnog prednika tuženika kao trgovca, a tuženik ničim nije dokazao da je o toj odredbi njegov prednik pojedinačno pregovarao s tužiteljicom.

13. Člankom 82. ZZP/03 su primjerice navedene ugovorne odredbe koje bi se uz ispunjenje pretpostavki iz članka 81. toga Zakona mogle smatrati nepoštenima, pa je tako u stavku 1. alineja 10. navedeno da je nepoštena i ugovorna odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom. Člankom 85. istog Zakona je bilo propisano da ukoliko ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive.

14. Tvrdnje tuženika da je sporna Ugovorna odredba bila jasna, lako razumljiva i uočljiva pa da nije ni dopušteno utvrđivati njezinu ništetnost ne mogu se prihvatiti, jer se pod tim pojmovima ne podrazumijeva samo je li sporna odredba bila doslovno vidljivo napisana i matematički jasna budući da je bila izražena u postotku od iznosa kredita pa tužiteljica mogla izračunati njezin financijski učinak na nju. Jasnoća te odredbe podrazumijeva da je tužiteljici trebalo biti pojašnjeno i koje to konkretne troškove, sadržajno i u iznosima prednik tuženika ima ili će ih imati tijekom otplate kredita da bi ukupno iznosili upravo 0,50% iznosa kredita kao i zašto ta naknada primjerice nije mogla biti ugovorena u manjem postotku. Kako tuženik nije dokazao da bi je na ikoji način o tome informirao, da bi joj prezentirao svoje cjenike usluga koje se time pokrivaju, pregovarao s njom o visini te naknade, sud smatra da ta odredba nije bila u navedenom smislu jasna, lako razumljiva i uočljiva da se ne bi mogla pobijati.

15. Cijeneći načela obveznog prava iz članka 3. ZOO-a o ravnopravnosti sudionika obveznog odnosa, članka 4. istog Zakona o dužnosti pridržavanja načela savjesnosti i poštenja u zasnivanju obveznih odnosa, članka 6. o zabrani zlouporabe prava suprotno svrsi zbog koje je ono ustanovljeno ili priznato te članka 7. kojom je propisano da su pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici dužni polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, očito je da ih prednik tuženika nije poštivao ugovarajući spornu odredbu, a u tom obveznom odnosu imao je položaj jače ugovorne strane koja je diktirala sve uvjete ugovora osim iznosa kredita.

16. I odredbom članka 3. stavak 1. Direktive Vijeća Europske unije 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti sa uvjetom u dobroj vjeri na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, dok je člankom 5. propisano da u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, sporna odredba je suprotna i citiranoj Direktivi.

17. Osim toga, prema odredbi članka 1021. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26-dalje ZOO) ugovorom o kreditu kreditor se obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni novčani iznos, a korisnik kredita obvezuje se kreditoru plaćati ugovorene

kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, a ne i kakva dodatna plaćanja. Namećući tužiteljici spornu Ugovornu obvezu ogleda se znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na njezinu štetu kao slabije ugovorne strane pa je i nebitno što ona za nju financijski predstavlja. Stoga je ta odredba i po ocjeni suda nepoštена, a sukladno odredbi članka 87. stavak 1. ZZP/03 ništetna.

18. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO-a tužiteljica ima pravo na vraćanje onog što je dala temeljem ništetne ugovorne odredbe, dakle tražiti povrat novčanog iznosa koji je po toj odredbi platila predniku tuženika, kao i pripadajuće zatezne kamate. Tuženik ni ne tvrdi da joj je vratio taj iznos pa po ocjeni ovog suda temeljem odredbe članka 187. stavak 2. ZPP-a tužiteljica ima pravni interes za podnošenje predmetne tužbe koja glasi samo na utvrđenje ništetnosti sporne odredbe koja je deklaratornog karaktera, a bez kondemnatornog zahtjeva za isplatu toga iznosa. Doduše, mogla je istom tužbom postaviti i zahtjev za isplatu ali nije, što ostavlja tuženiku mogućnost da joj bez sudske postupke po pravomoćnom utvrđenju ništetnosti te odredbe taj iznos i isplati.

19. Obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti te odredbu članka 328. ZOO-a kojom je propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, neosnovan je i tuženikov prigovor zastare jer pravo na utvrđenje ništetnosti ne zastarijeva.

20. Slijedom izloženog usvojen je tužbeni zahtjev, a tužiteljici je dosuđen trošak postupka primjenom odredaba članka 151. stavak 2. i 3., članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP-a. Opravdani troškovi postupka čine troškove zastupanja po punomoćniku odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i 107/25, dalje:Tarifa) na označenu vrijednost predmeta spora i to za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (Tbr. 7/1 i 54. Tarife), sastav podneska kojim se očitovala na tužbu u istom iznosu (Tbr. 8/1 Tarife) te za pristup punomoćnika ročištu 23. rujna 2026. u iznosu od 200,00 eur (Tbr. 9/1 Tarife) što ukupno iznosi 600,00 eur, a na koji iznos joj pripada i zatraženi trošak PDV-a u iznosu od 150,00 eur primjenom Tbr. 46. Tarife. Također joj pripada pravo na trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 110,00 eur i na presudu u iznosu od 55,00 eur sukladno članku 7. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23-dalje:ZOSP) te Tarifi sudskih pristojbi (NN 37/23 i 50/26). Stoga joj je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 915,00 eur.

U Vrbovcu 27. listopada 2026.

Sutkinja
Zdenka Kudović-Husain

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je održano to ročište.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o istom, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano odnosno od dana objave presude na e-oglasnoj ploči.

Žalba se podnosi putem ovog suda županijskom sudu.

.

DNA:

-odvj. Frano Bazina, Zagreb

-odvj. Sanja Vukina, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088f-51725**

Kontrolni broj: **08624-e5123-931b5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.